

for de andre Embedsmænd, og man vil da bestandig faae mindre brugbare Kræfter. Saa sagde det ærede Medlem (S. Sjørgensen) her foran, at det jo kunde være muligt, at Embedsmændene en Gang gjorde Strife, men det var maaske ikke saa galt, thi vi kunde maaske hjege os uden dem (S. Sjørgensen: Nei, jeg talte kun om Bisperne); saa beder jeg om Forladelse, men det kunde dog let være, at der var Andre, som vilde af med andre Embedsmænd, og hvor er da Grændsen? Seg vil blot sige, at de ærede Medlemmer vilde komme til at fortryde, om de bleve af med Administrationens brugbare Kræfter, selv med Bisperne. Saaledes som Sagen altsaa staar for mig, skal jeg, idet jeg reserverer mig, at jeg ikke erkjender det Rigtige eller Berettigede i de Grændser, som ere dragne i de 6. ærede Medlemmers Forslag, stemme for det. Seg skal yderligere sige, at selv indenfor sin karrige Begrænsning indeholder det en meget stor Retfærdighed, og det er det Mærkelige, at de ærede Forslagsstillere mene, at netop dette er det Allerretfærdigste, de have begaaet. De ærede Forslagsstillere have bebrejdet det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansfjær), at han ligesom Negjeringen har begaaet den skammelige Sjerning, at drage det Tillæg, som Folk have faaet i 1872—73, fra det nye Tillæg. Der rose de ærede Forslagsstillere sig af, at have været ganske anderledes retfærdige, thi de have ladet de Bedkommende faae det nye Tillæg uden Afdrag. Altsaa Folk, der staa paa Lønninger, som ere bestemte før 1872—73, og Folk, der i 1872—73 have faaet deres Lønning bestemt, netop af Hensyn til de stigende Konjunkturer, som jo dog ikke have forværret sig saa forfækkeligt siden 1873, faae aldeles det samme Tillæg. Det er retfærdigt! Ja, Retfærdighedens Vægtfaal er i Pragis noget forskjellig. Seg forstaar ikke den Retfærdighed; jeg synes, det er meget retfærdigere, at, naar man i længere Tid ikke har givet Folk Lønningsstillæg, og man saa gaar til en Lønningsforbedring, da at sige: I, som allerede have faaet et Tillæg, skulle have saa Meget mindre end den, der endnu Intet have faaet. Seg under i Dvrigt overordentlig godt de vedkommende Menneker det hele Tillæg, saa det er ikke derfor, jeg har gjort min Bemærkning; men det er, fordi jeg tror, at den Retfærdighed, som de ærede Herrer have rost sig af, netop er en meget stor Retfærdighed.

Ansfjær: Seg vil blot med et Par Ord

vende mig til de ærede Medlemmer for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær) og for Veile Amts 4de Valgkreds (Sjørgensen), som saa ofte have omtalt „Bladene“. Det er ikke Bladene, jeg her har talt om; det er min egen Anskuffelse, jeg har fremfat. Hvad Bladene sige i den Henseende, er mig virkelig fuldstændig ligegyldigt og vedkommer ikke Forhandlingerne her. Jeg tror, det vilde være heldigt, om vi lode Bladene lidt mere ude af Betragtning; de kunne influere paa vor Stemning, men de bør virkelig ikke komme ind i vore Forhandlinger; skulde man diskutere med Bladene her i Salen, vilde Forhandlingerne blive endnu længere, end de ere iforveien. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær) sluttede med en noget smagfuld Henvendelse til mig, idet han mente, at de Herrer saavel i som udenfor Salen gjorde Embedsmændene en Bjørnetjeneste ved det Slags Forslag og Udtalelser, som jeg var fremkommen med. Jeg skal først bemærke, at jeg aldrig har sagt, at Embedsmændene havde en Ret til at forlange en højere Løn, men kun, at Staten formentlig maatte have haft en forstandig Hensigt med de ansatte Embedslønninger. Selv om der imidlertid nu kun var Tale om en Humanitetshandling, vilde det ærede Medlem da sige om sig selv og Andre, at de vilde lade deres Humanitetsfølelse paavirke af, hvad jeg maaske mindre behændigt har kunnet gjøre? Nei, jeg har den Tillid til de Herrer's Humanitet, at de tilforladelig ikke ville lade sig paavirke af, om jeg er mere eller mindre snild; jeg er overbevist om, at de kun ville lade sig lede af, hvad de anse i og for sig for ret og godt, men ikke af Sidehensyn enten til den One eller til den Anden.

Indenrigsministeren: Da jeg desværre har været forhindret fra at være til Stede under hele Forhandlingen her, men dog har hørt forskjellige Uttringer, der ere faldne, finder jeg mig foranlediget til at bede om Opmærksomhed for et Dieblif. Den ærede Ordfører har ytret nogen Tvivl om min Berettigelse til at give de 28,000 Rd., som jeg for indeværende Aar har givet i Dyrtidsstillæg til Statsbanens Bestillingsmænd i Lighed med, hvad der blev vedtaget her paa Finansloven for indeværende Aar med Hensyn til Medhjælpssummerne. Seg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, da det ikke foreligger, saa meget mindre, som Spørgsmaalet efter den ærede Ordførers Uttring vil være at henvise til Statsrevisionen; men jeg skal dog foreløbigt bemærke, at hvis den ærede Ordfører blot ser to